

MARANGÓZÓ
MIKLÓS
VÉRSKI

ETÜDÖK
EGY
ELHANGOLT
ZONGORÁRA

ETŰDÖK
EGY
ELHANGOLT
ZONGORÁRA

HARANGOZÓ MIKLÓS
VERSEI

A szerző magánkiadása

AJÁNLÁS

Harangozó Miklós tizenöt éve él álmai városában, New Yorkban. Utazásai során nem csak az Újvilág, az egész golyóbis vándorává vált. Kína, Egyiptom, Mexikó, Hawaii, Itália, Görögország, Anglia, Puerto Rico élményvilága formálta gondolkodását.

Isten kegyelméből mégsem vesztett hazát, hanem egy új, „*kölcsönvett hazával*” lett teljesebb. A kétlaki életforma lehetőséget adott arra, hogy félig-meddig kívülállóként szemlélje egy magyarországi kisváros és egy amerikai metropolisz mindemapjait.

Ám a dantei megmérettetés elől nincs hová futni:

*„az emberélet útjának felén
egy nagy sötétlő erdőbe jutottam,
mivel az igaz utat nem lelém.”*

Bizony, meg kell járnia a poklot annak, aki nem vaksi bábként éli napjait, hanem reménykedő szívvel és friss értelemmel keresi léte igaz célját. Az út gyötrelmes: a kétségek közt vergődő ember „*palánkvárként ágyúk ellenében ostrom alatt áll.*”

Hogy mi ad erőt a kíméletlen létbogozáshoz? Hajdanvolt-mindigvárt szerelem, az ősöknek fakó fotográfiákról figyelő tekintete, rendíthetetlen igazságérzet, s a zsigerektől sarjadó életvág: „*Nem tudok nem remélni.*” Ne csörtecsünk titkai után. Ha szívébe fogad minket, ő maga fogja átnyújtani a hetedik szoba kulcsát.

Jósa Judit

MARADJ

Azt mondd, egy kissé megfakult az álom,
amit ketten szőttünk annak idején,
s bevallom, hogy olykor én is azt kívánom,
bárcsak olyan lenne, mint az elején,

mikor még lelkesen hazudtunk egymásnak,
s őszintén elhittünk minden mondatot...
Bókjaink kihültek, az évek elszálltak,
s nem könnyű őrizni így a látszatot.

Mint két tükör, egymással szemben állva.
Most már minden látszik, s nemcsak, ami szép.
Döntsöd hát el: továbbmész új csodákra várva,
vagy velem maradsz, mert ennyi is elég?

Álarcom levetve állok most előtted,
s a sok régi csókot nem tudom feledni.
Otthonom lettél az esztendőik során.
Válaszolj, kedvesem, tudsz-e még szeretni?

ÉJSZAKAI REPÜLÉS

Középen, ott az óceán felett
kint jéghideg, lent mélysötét a kék,
csak kába űr a kontinens helyett,
s repít tovább egy élet-buborék.

Még elkísér a láz, mit ott hagyok,
sok új, de mégis hajdanvolt esély,
s már vár reám egy régi állapot,
emléke izzó vágy, vihar, veszély...

Középen, ott az óceán felett,
hol fényesebbek mind a csillagok,
jövöm nem ér el, múltam rám nevet,
s egy pillanatra önmagam vagyok.

SZIGETEK

Bár a hűvös angol éjben
nékem táncolt köd s a pára,
s augusztusi szenvedéllyel
üdvözölt San Juan vára,
s Bermudának lankái közt
olyan jókat kóboroltam,
s a hawaii pálmafáknak
becsült, jó vendége voltam,
s gyors hajókkal eljuthattam
a világnak legszélére,
mégis jó, hogy visszatértem,
hogy egyszer csak hazaértem
hű Manhattan szigetére!

SZAFARI

Vastag szegélyű, új szalmakalapban
megilletődve ülsz a nagy buszon,
egy rándulás, s a tarka forgatagban
repülni indulsz színes tájakon.

Vadul kapaszkodsz a korlát vasában,
meredten bámulsz minden fordulót,
új film feszül a fényes kamerában,
s rögzítesz minden eléd tárulót.

Körötted pergőn dübörög az Élet,
a tarka város lüktet és dalol,
a szürkületben éles minden részlet,
s ilyen csodát még nem láttál sehol!

Egy topmodell, hajában kis kalappal
illan tova, míg filmezed sután,
antik szépsége vetekszik a nappal,
s te bámulsz csak a látomás után,

s amott, egy fényes kirakat tövében
anyó sétáltat pórázos cicát,
a selymes bunda megfésülve szépen,
s az öltözékben nem találsz hibát,

s az utcasarkon, díszes maskarákban
valami déli kórus énekel,
egy lovasrendőr poroszkál a tájban,
nahát, ezt otthon úgysem hiszik el;

s ott távolabb, a templom oldalában
fehér lány csókol néger szeretőt,
a látvány sokkol, s már ez önmagában
felülmúl minden elképzelhetőt,

s egy kispadon, egymásba omló testtel
lány lányt ölel, és fiú a fiút,
szemed elkapnád kába döbbenettel,
de késő már és nincsen visszaút;

s amott a park... a zöldellő bokorból
utánad néz egy rossz arcú alak,
nyakad behúzva nem mozdulsz a sorból,
s csak tátogsz, mint a partra tett halak...

Fejed felett, a csillagok tüzében
a száz torony mind más mesét mesél,
s az ezerarcú város dzsungelében
a fürge busz lassacskán célbaér.

TORONYHÁZ

Első emelet,
márvány kerevet,
harmadik emelet,
alkonyi pír,
nyolcadik emelet
szótlan kinevet,
szép tizedikről
száll a papír
Negyvenedik szint,
halkul az ének,
hatvanadiktól
a szél hegedül,
hetvenediknél
karcsú szirének,
nyolcvanadiknál
pattan a fül
Rezzen a büszke,
néma kilencven,
felhők csúcsain
ring a sirály,
repülők szállnak
az alkonyi csendben,
s odakint édes,
bűvös a táj
Századik emelet,
együtt teveled,
tág szíveinkben
ifjúi láz,
körben az égen
mennyei üzenet,
s ránk a Teremtő
karja vigyáz!

A VILÁG TETEJÉN

A világ tetején
ringatnak a fények,
a világ tetején
halkabbak a tények.
Ott fenn majd rájövök,
ott fenn majd megértem,
mi eddig megtalált,
mit eddig megéltem.

Megsúgja a hús szél,
arcom átölelve,
miért borús a szívem
hajnalokra kelve,
feltárja az égbolt,
s a felhők alattam,
hogy mért ő ment el
s miért én maradtam,

elmondja a napfény,
legyőzve az árnyat,
bolond vágyaimnak
meddig adjak szárnyat,
s ott fenn majd megtudom,
napnyugta idején,
élnék-e istenek
a világ tetején?

A JÓSHELYEN

Távol a cél... Már hónapok óta
körbeölelnek barna hegyek,
lassul a tempó, elfogy a nóta,
rekken e hőség, a bérc meredek,
mégis az úton egyre megyek.

Nincs pihenő, ez a néma zarándok
bármilyen kinnal húzza magát.
Szüntelen hívják egyre az álmok,
hallani egyszer a Jósda szavát,
s érteni végre a szó igazát!

Megszelídíteni durva beszédet,
baráttá tenni a gondolatot,
lefegyverezni a méla miértet,
meghozni bármilyen áldozatot,
elcsípni végre a pillanatot!

S íme, a nappalt váltja a szent éj,
s homlokomon bár serken a vér,
érezem, hogy nincs már távol a szentély,
több havi kínra ma megjön a bér!
S lábam a végső csúcsra felér...

S fentről, a kéklő hold sugarában
nem látni mást, csak tört romokat,
és hogyha élt is jóslat e tájban,
faggatni késő a bús nyomokat.
Éjszaka rejti a válaszokat.

Hús keserűség marja a testem,
éget a könny, míg rájövök én,
kár volt a titkot messze keresnem,
távoli, csendes bérc tetején...
Ott van a válasz az út elején.

A HEGYTETŐN

Reméltem, hogy megértem,
mit megéltem, ha felértem.
Féltem, hisz az útról letértem,
s kenyerem feléltem.
De célom elértem: éltem,
s ezzel beértem.

NAGYVÁROSI PALETTA

Egy sárga lány a kávézó zugában
nevetve szürcsöl színarany teát,
a néger pincér hófehér kabátban,
zöld abroszok közt untatja magát,

a kis zsidó, ölében rőt kalappal,
merengve hallgat fekete zenét,
most összenéz egy kék ruhás arabbal,
s vörösre válva lesüti szemét,

s egy taxiból a mályva alkonyatban
előkerül egy barna arcú úr,
csak körbenéz az esti forgatagban,
az ing fehér, a nyakkendő azúr,

s japán turisták villogó vakukkal
rögzítik mind az alkony ízeit,
s ezüst fotókon elviszik magukkal
e tarka város összes színeit.

MÁJUS ÉJI ÁJULÁS

Egy nem remélt találkozás,
egy átható szemvillanás,
az első, izzadt kézfogás,
torokba szökkent vérnyomás;

Egy szerda esti lázadás
s a szél-takarta vallomás,
 eget betöltő látomás,
napot kioltó lángolás...

Egy május éji ájulás,
egy júniusi árulás
s a józanító ámulás...
Cserbenhagyásos gázolás.

ÉJ A MÚZEUMBAN

Az est leszáll, s a pompás múzeumra
kint rázárják a főbejáratot.

Sötét homály borul az átriumra,
csitulnak mind a márványoszlopok,

a karcsú szobrok sorra elpihennek,
s már álmodik sok óriás tükör,
a drága képek mind aludni mennek,
és néma már, mi nappal tündököl.

De jó ez így... A tágas csarnokokban
most nem bolyong a céltalan tömeg,
csak néma tárgyak állnak elhagyottan,
és mozdulatlan várják jöttömet.

A hold betűz, s a csendes, nyári éjben
kilépek most a lépcsősor mögül.
Egy sápadt arc az ingó gyertyafényben,
fakó szemekben ős titok hevül...

Elindulok, s a síri némaságban
hozzám simul e szépségtemető,
s itthon vagyok e kortalan világban,
hol nem feszít a változó idő,

hol nem gúnyolnak olthatatlan vágyak,
és nem kísértnek földi bánatok,
nincs durvaság, a szólamok mind lágyak,
és nem gyötörnek hűtlen évszakok.

S tán az se baj, hogy az a kinti város
reggel majd újra hozzám látogat.
Csak eltűnök egy díszes múmiában,
s zárásig újra alszom álmodat...

FRUSZTRÁCIÓ

Himalája meghódítva,
Amerika felfedezve,
Dávid kifaragva,
Hamlet befejezve.
S éppen, amikor
túl lennék a dolgon,
belém mar, hogy már
nem lehetek első
ember a Holdon.

ÓRIÁSOK NYOMÁBAN

Ha szólni kell, mert szétfeszít a lélek,
s a vers mit írok, csak silány panasz,
tán jobb is az, hogy más nyelvet beszélek,
s nem értené a nagy Dylan Thomas.

S ha azt írom, hogy álom-kék a Hudson,
hogy vénül már a hallgatag folyó,
elég-e ez, hogy benned dalt fakasszon,
ha mindezt szebben elmesélte Poe?

Ha őszi estén sétálok a parton
idézve tünt románcok idejét,
hátam mögött a fátylas Edith Wharton
gúnyos mosollyal megrázza fejét...

Melville, O'Neill és Whitman városában
tollat ragadni hogy merészelek?
Szentségtörés e kölcsönvett hazában,
ha olykor-olykor én is verselek?

AGGODALOM

Skócia földjén százezer éve
hűvösen csobban a loch ness-i tó.
Ős rege hív le a tó fenekére,
dallama bűvös és mámorító.

Éjszín a bársony, s drága a titka,
tél jege bírja, vagy nyári parázs.
Furcsa madárnak ritka kalitka,
s gyermeki arcokon él a varázs.

Szerte a földön tűnnek a mondák,
fogynak az álmok, gyúl a mocsok.
Míg letipornak a sár szagú kondák,
Skócia földjén hű a titok.

Háborítatlan a víz színű paplan,
dallama bűvös és mámorító.
Vigyázzunk mindig e régi regére.
Utolsó titkunk a loch ness-i tó.

GYILKOS SZERELEM

Itt állok lassan életem delén,
az is lehet, hogy túl már a felén,
s az évek számát csendben viselem.
S bár azt hittem, hogy elfeledte rég,
negédes átkát küldi még az ég:
megint kísért egy gyilkos szerelem.

Hiába szöktem annyi éven át,
hiába hagytam ott határt s hazát,
ma rám talált a régi szenvedély,
s most két kezembe rejtve arcomat
még újrakezdem ősi harcomat,
bár minden perccel halkabb az esély.

Hiába küldtem, újra itt a láz,
mi égbe hív és sár alá aláz,
s a réginél is pusztítóbb a tánc.
S agyongyötör majd, hogyha engedek,
ha még időben messze nem megyek,
ha győz e kínzó, végzetes románc.

HIÁNYZOL

Valahogy megint a parton ér a hajnal,
s nem értem, mért oly ismerős a kék...
Kő és tajték köszönt fénnel, dallal,
s nyugodt derűvel biztató az ég.

Elindulok és átölel a béke,
kínálva csendjét, s hullámok neszét,
s akkor egy percre, az ég s a föld vizében
feltűnni vélem két szemed színét.

EGY NYÁRRA MÉG

Csak egyetlen nyárra maradj még gyerek!
Mondd, hogy itt leszel, ha játszanék veled!
Vár reánk a sárgát virágzó homok,
bokrok rejtekében tündér lábnyomok,

bújócskára hív az árnyas sziklakert,
és a kisbogár, kit rózsaszirma rejt,
felderíthetnénk a kanyargó folyót,
messzi partokat s a vén kalózhajót,

tornyos csigaházak kongó rejtekén
elmerenghetnénk a törpök énekén,
s lecsábíthatnánk az égboltról a kéket,
újrifesteni a megfakult meséket...

Elnyűtt játékok közt, polcod tetején
porosodó szívvel ott kuporgok én...
Hová sietsz, s mért nem tarthatok veled?
Csak egyetlen nyárra maradj még gyerek!

MÉG SEJTELEK

Még érezlek, még sejtelek
magam körül, ha alkonyt üt az óra,
mg őrizlek, még rejtelek,
arcod színes, még nem fordult fakóra.

S ha mályva-csillag éjszakán
fénylő szemekkel kinézek a tóra,
még elkísérsz, még elvezetsz
a tények közt egy képtelen valóra.

Még simogatsz, még átölelsz,
ha kérdezlek, még válaszolsz a szóra.
Még megtalálsz, még elviselsz,
még énekelsz, még tanítasz a jóra.

Lényedet bebalzsamozva őrzöm,
és hogyha hívnál, én azonnal mennék.
Tudom szeretsz, s értem, hogy vársz reám.
Már nem való, de százszor több, mint emlék.

EGYETLEN SZAVAD

Megriaszt vagy lelkesít,
porba sújt vagy felvidít,
égbe hív vagy romba dönt,
felkavar vagy felköszt,

összezúz vagy helyreráz,
gyámolít vagy meggyaláz,
megátkoz vagy magasztal,
elbocsát vagy marasztal,

agyag módra formál
egyetlen szavad.
Mondj akármit, s én
már nem vagyok szabad.

ÉJJEL A PARKBAN

Éjfél köszönt, s a fényes arcú város
körötte tompán, zsongva énekel,
de itt a fák közt minden oly talányos,
s a józan ész oly könnyen téved el,

és hogyha egyszer lelked megszerezték
e hús világnak lágy lidércei,
ellen nem állhatsz, ha hívnak az esték,
s az éji tájak csendes bércei.

Eljöttem most is. Szólított a dallam
vakító fényből dús árnyak közé,
s csábít az éjszín, rózsakönnnyű balzsam,
és hív a vágy a kék lombok mögé,

hol régi fák és emlékek ködében
elémbe csillan most a néma tó,
s a parti nádas sűrű rejtekében
egy ringatózó, elhagyott hajó...

Egy pillanat, s a bűvölet hevében
már vízre húz egy karcsú holdsugár,
a csónak ring a békés nyári éjben,
és senki sem tud visszahívni már,

fejük lehajtva, néma hódolattal
mellém borulnak árnyas, parti fák,
s alóluk népes, illanó csapattal
hozzám szegődnek méla vadkacsák...

Köröttem bölcs a fényes arcú város,
ölembe hullnak mind a csillagok,
s e tág világban lelkem nem magányos.
Még akkor sem, ha egymagam vagyok.

ÚRSZONETT

Érzem, ma éjjel
zápor hull majd a Holdra.
Először apró cseppekben, csendesen,
később dühöngve, s egyre lelkesebben...
esőcseppet lélegzik a szomjas homok,
ázott, porszagú szél simítja el
Armstrong lábnyomát, aztán végre
újra béke honol a Nyugalom
Tengerében.

MARS

Szétnézel e békés, rozsdaszín világon,
megzavart szemeid keresik a zöldet,
s hirtelen rádöbbsz, mennyire kívánod
azt a régi, drága, agyonkínzott Földet...

SIVATAG

Forró homokban együtt gázolunk,
a föld arany, az égbolt mélyacél,
bakancsunk olvad, porzik lábnyomunk,
s minden lépéssel távolabb a cél.

Együtt indultunk annak idején,
egyformán hívott, csábított az ég,
s nem védjük egymást, mint az elején,
idegen lettél, mint a messzeség.

Vizünk, erőnk fogy, nem lesz elegendő,
s a nagy dűne mögött nem vár oázis.
Megöl a hajnal, ha együtt ér veled.
Ez itt a lényeg. A többi csak frázis.

SZÁZÖTVEN DAL A SZERELEMÉRŐL

Egy karcsú hölgy a tág sugárúton,
már túl a harcon, túl a bánaton,
tűnődve sétál virágos kalapban,
s a lépte cseng az esti forгатagban.

Szép szemén már begyógyult az álom,
de szívében még mindig megtalálom
a lángolást, mely hajdan szárnyra kelt,
amelyről annyi sanzon énekelt...

Vad vágyakat s az első vallomást,
az olthatatlan, fájó lángolást,
hús csókokat s az esti mélabút,
egy éjbe nyúló, titkos randevút,

a vadvirágos rétek száz színét,
a sírig tartó szenvedély hitét,
hogy tűrni kell a százezer panaszt
idézve azt a halálos tavaszt,

s hogy élni kell, bár életünk a tét,
mesélni még a megtépett mesét,
hisz szívünk, amely vágy-takarta még,
kihűl majd, mint egy cigarettavég,

s tagadjanak bár durva jóslatok,
míg el nem égnek mind a szólamok,
hű szíveinkben ott kísért a múlt,
ha csorba is, és rongyosra fakult...

Tűnődve jár a tág sugárúton,
már túl a lázon, túl a holnapon.
Az asszony, kit ma felismersz a csendről,
Mindent tudott a zajló szerelemről.

KÉKSZAKÁLL

Beférköztél lassan lényem lényegébe,
sorra ostromolva mind a hat kaput,
s elérkeztél most a hetedik elébe,
remélve, hogy váram így kezedre jut.

Az első kulcsokat még örömmel adtam,
a többit már csalva, lopva vetted el,
míg szerelmed ellen védtelen maradtam,
és hiába kértem, érd be ennyivel.

Türelmetlen vággyal döngeted az ajtót,
mohó szemeidben elszánt szenvedély,
harci dalt kiáltasz, győzelemre hajtót,
s nem lesz menedékem, ha leszáll az éj.

De vigyázz, míg büszkén diadalra törtetsz,
s kibontott zászlókkal tornyaimra futsz:
édes csókjaiddal nem soká gyötörhetsz.
Meggyülöllek majd, ha győzelemre jutsz.

SZAKÍTÁS

Egy csipetnyi holdsugár,
két kanál harag,
három hordó hús halál,
négy akácfamag,
öt kupaknyi szenvedés,
hat hazug mosoly,
hétmérföldes tévedés,
nyolc felhőgomoly.
Kilenc tornyú palotán
hál a fájdalom,
arcom színe halovány,
mégis vállalom!

NE KÉRD

Kit sok szellem kísért, de sosem kísértett,
kerestem a hogyan s vágytam a miértet,
néha csak a csönd s a gyertya lángja értett,
durvaságod bántott, kíméleted sértett.
De míg álmok íve vonja rám a vértet,
teelőtted hogy is hajthatnék én térdet?

A KÖNYVTÁRBAN

A félhomály ölén a lomha évek
oly tétován, merengve múlnak el,
a tág teremben lelassul a lélek,
jelen s a múlt ma együtt énekel,
s bármerre nézel, gépek tompa fénye
vibrál varázst a sápadt arcokon.
Évezredek sok kortalan regénye
vár itt reád a széles polcokon.

Ezer kötetben milliók tudása,
a sok adat, mit ránk hagyott a múlt,
bölcsek szava s a költők lázadása
sok éven át egy cseppet sem fakult,
s e büszke fajnak minden rezdülése,
az egész dolgos harmincezer év
zsebedbe fér egy fémlemezre véve,
hogy elvihesd, ha érdekelne még.

S amikor néha megtöröd a csendet,
a könyvtárosnő kérdőn rád tekint,
befont hajától tanulod a rendet,
s ha nem csitulsz, hát ujjhegyével int,
s ha fáraszt már e hús tökéletesség,
ott kint az alkony arca lángoló.
S ha itt az éj, az ólomszürke égről
majd rád kacsint a kéklő Földgolyó.

TALÁNY

Értelek, mint versek a rendet,
pára az erdőt, Vermeer a csendet,
kellesz, mint rétnak a friss levegő,
tikkadó arcnak a nyári eső,

átjárlak, mint hangok az étert,
kívánlak, mint válasz a kételyt,
várlak, mint csillag a Hold dalait,
vágylak, mint sikoly a csend szavait,

ölellek, mint óra a percet,
ritmus a táncot, dallam a tercet,
retteglek, mint vándor az érkezést,
apa a háborút, alvó az ébredést,

elvárlak, mint titkok az árnyat,
ízlek az ételt, vágyak a szárnyat,
érezlek, féltlek... s nem tudlak szeretni.
Bolondság mindebben értelmet keresni.

A NAGY FALON

Elkészült végre! Itt a pillanat,
mint annyian vártunk szívrepesve!
Kacagj és táncolj, s hálás ajkadat
formáld imára, ha leszáll az este!

Áll a Fal, a pompás, új oltalmazó,
érted parancsolta császár istened.
Szédítő bástyák, kő erős kövön,
hogyan óvja, védje porszem életed.

Zord hegyvidéktől táncos tengerig
büszke tornyokban örtüzek lobognak,
s csakúgy, mint fent az égi csillagok,
őrzik majd álmod, míg megjön a holnap!

Barbár lovasok rázzák ránk öklüket,
innen fentről nevetséges a hatás...
Ültesd a fákat, műveld földedet,
mostantól békés lesz minden aratás!

Megeríte mind a könny és szenvedés,
a sok halál, a kínok és a bű,
hisz mától boldog minden ébredés,
és soha többé nem lesz háború!

Kacagj és táncolj! Itt a pillanat,
mit annyian vártunk szívrepesve!
S hálás ajakkal mondj el egy imát,
mert eljött e boldog, győzedelmes este!

PRÉDA

Mellet kifeszítve,
friss erőt hazudva
ugrálok itt a
végtelen szabadban,
homlokom színét még
rejtí fű s a dudva,
próbálok lapulni
benn az őzcsapatban,
s hiába már... A sűrű,
vérvészélyes éjben
elhúzódnak tőlem
mind az állatok,
s csináljak akármit,
tudja az oroszlán,
hogy a leghitványabb
őzbak én vagyok.

A BÉKE UTOLSÓ ÉJSZAKÁJA

Csak aludj nyugodtan, nem vagy egyedül.

Kint derűs az éj. Körötte lassan, ringatóan duruzsol a városóriás. Az elsuhanó taxik s nevető járókelők lármája tompul, s emeletekkel alattad a metró is mintha halkabban zenélne. Nincs szükségük rád reggelig.

Kicsit még figyelsz, aztán végleg elmerülsz.

Elringatnak az ismerős, otthonos,
megnyugtató neszek.

Aludj csak, gondtalan, csendesen, használd ki az időt.

A faló hasában ott rejtőznek már a harcosok.

A Vezúv felett már megzavartan kering a sok madár.

Néhány óra múlva jéghegy kerül majd nagy hajód útjába.

Álmodj hát, békésen, nyugodtan, amíg csak lehet.

S reggel, ha majd rád omlott az életed,
jusson eszedbe, milyen édes is volt ez az éj,
a béke utolsó éjszakája.

SZEPTEMBER

Felhőpalotából a fáradt Zeusz
döbbenet néz le egy égő világra,
míg láncát feledve sír Prométeusz,
mellette perzselt gém száll üszkös ágra,

s Orfeusz, az ifjú, túlvilági dalnok
megsebzett torokkal hörög a homokban,
s Akillész, a tegnap híres, földi bajnok
kifordult tagokkal fetreng a mocsokban.

Apolló megtört, hajdan büszke arcán
most sápadt virágként feszül az alázat,
Athéné csendes, túl van már a harcán,
fehér templomában érte a gyalázat.

Ez hát a vég. Nem tarthatott örökké.
Ledőlt a fal, s nem véd a régi ének.
Egy új valóság barbár mocska ez,
s új korhoz új hősök kellenének.

1797

Dölyfös Velence, elő a kincseket,
mit egy évezred óta gyűjtögettél!
Kelyhet, mirhát, kelmét, drágát, fényeset,
amit harácsoltál, elloptál, vagy vettél!

Úszó palotáid ezüsttel díszítve,
öblöd hullámain színarany a bárka,
kontinensek félték hatalmadat egykor,
s most itt reszketsz bénán, parancsomra várva.

Úgy hitted, védett vagy és sebezhetetlen
lagúnáid kusza labirintusában,
s nézz magadra... árván, magatehetetlen
alulmaradtál a legvégső tusában!

Térdre hát, Velence, céda istenasszony!
Oltáraid nem óvják már sötét habok.
Ágyamra doblak, karjaimba zárlak,
és elveszek mindent, amit akarok!

HOLD PIRAMIS

Némán figyel az ősi város,
kőpaloták közt lépteim kopognak,
dobszó hallik a domb tetején,
hol izmos, festett karok lefognak...

Lobban a fáklya, villan a kőkés,
bár küzdenék, lebír a túlerő.
Kígyómaszkod mögött ember vagy te is,
és így is, úgy is megjön az eső...

EGYIPTOMÉRT

Egy est-fuvallat átsimít a Níluson,
szelíd ujjakkal, puhán, könnyedén,
a gálya ring, a partot bámulom,
s a messzeségben vár a vőlegény.

Úgy hírlík, ifjú, büszke és szilaj,
világok félik kardját s énekét,
előtte örvény, nyomában annyi baj,
meghódított már tengert s féltekét.

S most eljön értem. Hajójára visz,
parancsol majd, vagy hízelegve kér,
s bár nem kívánom csókját s bókjait,
megteszem mit áhít, bús Egyiptomért.

Anyám-Nővérem, Ízisz felfesti nászruhám,
holdfényből s gyászból, ha leszáll az éj,
a gálya ring, s ő ott fog várni rám,
ha kél a hajnal s pirkad a veszély...

De most még csend van, arany nyugalom,
s a szent vizen parázs hullámok ringadoznak.
Egyiptom bölcs, a Nílus végtelen.
Erős leszek majd, ha eljön a holnap.

TÁNC A VIHARBAN

(Arany János emlékére)

Emberek százai jöttek a bálra,
tág teraszon puha szél hegedül.
Ünnepi láz ül az ős palotára,
égnek a fények, a bú menekül,
ifjúi párok és én, egyedül.

Mámoros szívvel kezdik a táncot,
vágyaik dallama ír ma zenét.
S én koros arcomon rejtve a ráncot
még felidézem a régi mesét,
s megfakult álmok tompa neszét.

Száz lobogó, szép fáklya tűzében
mind, ami bántó, messze vanul.
S táncolok újra, forgok az éjben,
rőt színű leplem az égre borul,
s fent a menyország elkomorul!

Pillanatok, s már tombol a zápor,
oszlopok csúcsain fullad a fény,
futnak a párok, ájul a mámor,
ázik a fátylas, szüzi erény,
hószínű álmok s a dőre remény.

Elmenekül, ami angyali szép volt,
körbecsapó villámok okán.
S míg sűrű könnyét ontja az égbolt,
én maradok csak a vén palotán,
ázva, keringve a bástya fokán.

Mert kinek mindegy, mit hoz a holnap,
bátor, ha egymaga lép is elő.
S hogyha az élet hívja, kiáll még,
durva a dallam, vagy lágy, remegő.
Tudva, talán csak e tánc a jövő.

MATADOR

Büszke arcod élén leborul a napfény,
míg virágeső hull lábaid elé,
selyem kendőikkel intenek a hölgyek,
zúg a taps, az égbolt meghasad belé.

Meghajolsz, s míg körben tombol a lelátó,
szemed barna mélyén feszült figyelem,
karcsú pengéd hosszú, elszánt és veretlen,
ki eléd áll, annak ma nem lesz kegyelem.

Téged éltet minden, múlt, jelen, jövő
- a porond homokja száraz, tiszta még -,
én vágyom egyedül, hogyha veszni kell ma,
a te véres könnyed szívja fel az ég.

NE HAGYJUK EL

Most, amikor veszni látszik minden,
most, amikor menekülnénk innen,
most, amikor gyász-szagú az ég,
s a város arca kénes lánggal ég,

most, amikor kizökkent az élet,
most, amikor ránk tört az ítélet,
most, amikor feldőlt a csoda,
és semmivé lett ábrándok sora,

most, amikor kiszáradt a tenger,
és térdre hullva halkán sír az ember,
körülötte döbrent némaság,
mert rettegésbe fordult a világ,

most kell mégis, mégis megmaradni,
most kell minden gyilkost megtagadni,
nem engedni át az éveket,
átmenteni azt, amit lehet,

most kell jobban, mélyebben szeretni,
s minden holtat szépen eltemetni.
Miénk a város, jó, vagy mostoha,
s szüksége van ránk, mint eddig soha.

KASSZANDRA

Háborúra készülj, béke nemzedéke,
nincsen messze már a megmérettetés!
Új valóság jő a megszokott helyére,
s az, mi útját állná, félek, túl kevés.

Mi csak ős mesékből ismerjük a harcot,
tőlünk messze már a páncélfegyelem,
túl büszkék vagyunk, hogy fizessük a sarcot,
s túrni sem tudunk, ha nem lesz kegyelem.

Merre indulunk, ha felszakadt az álom?
Megvédjük-e majd a fényes, új mozit?
S hogyha másik csend vár messze láthatáron,
álmodjuk-e majd az ősök álmait?

Kint a tág határban zöldek még az erdők,
a szép, tarka rét, ha jól óvjuk, kitart.
De az ég alján már torlódnak a felhők...
Hol vészeliük át a közelgő vihart?

AGYÁVA

Házunk előtt szól a verbunk,
legényeken cifra mente,
sorozásra szól a dob, mert
Kossuth Lajos azt üzente.

Bolthajtásos kapuk árnyán
búcsúzkodó fiúk állnak,
és a lengő zászlók alatt
felcsapnak mind katonának.

Ott az összes jó pajtásom,
csupa karcsú, szép levente,
s nógatnak, hogy velük együtt
álljak én is regimentbe.

Menjek én is háborúba,
szabadságunk oltalmára,
szép hazánkért csúf borúba,
vad csatákba, hős halálra.

Megyek én, de nem csatába,
nem kell nékem cifra mente.
Nagy a világ... valahol még
talán békét lelek benne.

A BÖLCS

Házunk előtt szól a verbunk,
legényeken cifra mente,
sorozásra szól a dob, mert
Kossuth Lajos azt üzente.

Bolthajtásos kapuk árnyán
búcsúzkodó fiúk állnak,
és a lengő zászlók alatt
felcsapnak mind katonának.

Ott az összes jó pajtásom,
csupa karcsú, szép levente,
s nógatnak, hogy velük együtt
álljak én is regimentbe.

Menjek én is háborúba,
szabadságunk oltalmára,
szép hazánkért csúf borúba,
vad csatákba, hős halálra.

Megyek én, de nem csatába,
nem kell nékem cifra mente.
Nagy a világ... valahol még
talán békét lelek benne.

NEW YORK

Vak büszkeséggel ég fölé emeljük
törékeny létünk Bábel tornyait,
arany csúcsokról a Holdat öleljük,
feledve mind a földszint gondjait,

s bár fentről minden káprázóan tiszta,
ragyognak ránk a kristály csillagok,
hosszú az út a sáros földre vissza,
ha cserben hagynak hűtlen jóslatok.

S ha egyszer végül minden összeomlik,
ha összetört a vak tükör jövő,
a kába álom tört szilánkra bomlik,
és összerakni nincs már több erő,

akkor csak állunk, görcsösen zokogva,
fejünk csóválva bús értetlenül,
a porból nézve messze csillagokra,
míg szíveinkben bosszúvágy hevül,

s ha jő a kába, szégyen-izű reggel,
halálba küldünk több száz harcolót,
és síma arcú, fegyveres sereggel
elzárunk minden felhőkarcolót,

s ha ez se használ, s még így sem feledjük
törékeny létünk makacs gondjait,
szemünk lehunyva ég fölé emeljük
vak büszkeségünk újabb tornyait.

HORIZONT

Kezdetben volt a sűrű, mély vadon.
És tör az övben, íj a vállakon,
s a fák csúcán a karcsú Hold dalolt,
míg minden bánat távol, messze volt.

Egy szemhunyas, s már mások az idők,
az égen csipkés, holland háztetők,
s az összebúvó, kis kolónia
már tágabb álmok buzgó otthona.

És vágják mind a néma tölgyeket,
urak kísérek angol hölgyeket,
új zászló leng az erőd oldalán,
új paloták az égbolt homlokán.

Míg el nem ér az újabb változás.
Eljő az újabb nagy felindulás,
halomban mind a múltnak vágyai,
s az új álom már amerikai.

S az új idők, lám, új terveket szülnek,
az égboltnak most új tornyok feszülnek,
merész a híd, a park négyszögletes,
és benne minden ál-természetes,

s az álmok egyre magasabbra nyúlnak,
s ha néha-néha döngve porba hullnak,
a vén sziget csak némán rálegyint.
Volt már ez így, és lesz ez így megint.

HÉT KÉRDÉS

Otthon-e még e tűnt álmvilág?
A város órái összevissza járnak...
Maradjak-e, vagy induljak tovább
az ébredésből neki a világnak?

S ha elmegyek, vajon kísért-e majd
a táj, a szó, a fények és a dallam?
Hisz itt szerettem annyi éven át,
s akármilyen történt, azt mind én akartam...

S akkor mi lesz, ha az a régi otthon
ellők magától, s kitaszít hidegen?
Lehet egy táj, hol minden ismerős,
mégis kegyetlen, sivár és idegen?

Elmenni félek, maradni esztelenség
egy városban, hol megbolondult a sok óra...
Kihez forduljak? S ha jön majd jó tanács,
holnap lesz-e erőm hallgatni a szóra?

ALTATÓ

A múzeum falán tört ablakok,
az ablakokban tűnt varázslatok,
s a képernyőről villog rád bután
száz szörnyű hír, száz szörnyű hír után.

Csak bámulod a kába tényeket,
a tények közt a sápadt lényeket,
s hogy Gáza újra gyászba öltözött,
csak kósza hír két hajreklám között.

S a tankok hangja távoli moraj,
és bosszantó, hogy drágul az olaj,
s hogy mit él át a sok hadifogoly,
kis móka csak, egy cseppet sem komoly.

A régi álmok messze üzve már,
míg kulcsra zárt a hajdan tárt határ,
s ha nem tetszik, hát válassz más hazát.
Vagy érd be ennyivel. Jó éjszakát.

INDULÁS ELŐTT

Miért keserít oly szörnyen a válás,
s mért olyan halványkék ma az ég?
Miért futok ismét messze s a hálás
ajkam az ajkadat érzi-e még?

Miért menekülnek egyre az évek,
s miért olyan lomha egy gyászteli nap?
Miért van, hogy bókokat vallani félek,
míg konok arcomon nyílt a harag?

Miért üde bennem most is a régvolt,
s miért zavaros, ami tegnapi szó?
Miért tűnik el, miért sápad a félhold
színeiben, ami napra való?

Miért hiszem azt, hogy a drága szabadság
ott él csupán, hol a méla magány?
S miért van, hogy annyira bánt az igazság,
s balzsamos dallamú ír a talány?

Miért olyan hívó most is az érzés,
bevenni távoli városokat?
Szűk az idő s még tenger a kérdés...
Megtudom egyszer a válaszokat?

KELET FELÉ

A messzeségből küldted hangodat,
szelíden hívtál, mint a gondolat,
s egy kósza óra sem tellett belé,
már úton voltam napkelet felé.

Végigrohantam száz kopár hegyen,
hagytam, hogy párnám lápvirág legyen,
vállam tiporták mázsás csillagok,
és csejt vetettek fényes városok.

Míg homlokomra felszökött a hold,
s az esti szellő halkán átkarolt,
reméltem, reggel ott leszek talán.
S utamba állt a néma óceán.

FECSKERAJ

Tavasszal jönnek, ősszel elsietnek
távoli tájak s életek felé,
ma itt remélnek, holnap ott szeretnek,
s kicsinyke lelkük nem fárad belé.
Nem kérdezik, hogy mit hoz majd a reggel.
Ha érzik azt, hogy sürget már az út,
csak szárnyra kelnek mámoros sereggel,
hogy elkerüljék mind az őszi bút.
Nem néznek múltra, fátyolos jövőre.
Lent Nílus zúg, vagy szürke-szép Duna,
egykedvű dallal szárnyalnak előre.
Hol is van hát a fecskék otthona?
S a cél a fontos, vagy az út maga?

AZ ELTÉKOZOLT FIÚ HAZATÉRÉSE

Kezdetben volt a Szeretet,
az érdegmentes, tiszta, áradó.
Aztán a Tisztelet következett,
a félelemtől kísért, ámuló.
Felnőttél, s a képlet ismerős nagyon:
szeretet nincs, tisztelni képtelenség,
maradt a Szánalom.

HAJDANI HÁBORÚK MÚZEUMA

Alkonyi fényben táncol a gabona,
kéve tövében nyugszik a katona,
nem egy, nem száz, de százezer,
róluk a lágyszél énekel.

Szelíden lépkedj szerte e tájon,
ezen a békés, fenti világon,
talpad alatt feketéllnek a gondok,
föld-betakarta, hajdani csontok.

Szállnak az évek, gyógyul a seb,
eltűnik egyszer róla a heg,
ámde alatta, csendben a mélyben
éber a múlt, mint a vér idejében,

s bárhol utazz is e tarka világon,
északi tájon, déli határon,
gyászol a hó és sír az eső...
Az egész világ egy vén temető.

CSALÁDFAKUTATÁS

Gyomorrák ölte meg Anna ükanyámat,
János ükapámat ugyanaz a baj.
Tüdővész vitte el dédanyám, s a bánat,
büszke, szép fején még nem őszült a haj.
Nagyanyám, agyában felnőtt daganattal
sokat szenvedett, de mindvégig remélt,
a bátyám alig volt egyidős a nappal,
védoltást kapott, és többé már nem élt.

Anyám gyönyörű volt ifjú lány korában,
csupa elevenesség, karcsú báj, öröm...
Ötvennégy se volt és meghalt tüdőrákban,
a dohányipart még most is gyűlölöm.
S bár tudom, szép lenne új apának lenni,
nem követem el e végzetes hibát.
Maga a természet kívánja kiölni
ezt a régi, átkos, bús dinasztiát...

VÉGE

Tudom, mozdulnom kéne,
már így is megvárattalak.
Hozzám lépsz, átkarolsz,
lehunyod a szemed.
Az éjszaka párás és fülledt,
mint a lehelleted, ajkaid
megnyílnak, és én
nem akarom a nyelvedet
a számban.

ADJ IDŐT

Holnaptól tán újra el tudom hazudni
azt a régi, kedves, szertelen barátot,
akit kényelmetlen másmilyennek tudni,
s majd nevetek újra, hogyha úgy kívánod,

de ma, palánkvárként ágyúk ellenében
ostrom alatt állok, s nem lehet tagadni:
a remény csak halvány gyertyaláng a téiben,
menekülni szégyen, s nincs erőm maradni.

Józanságom elfogy, mint korong az égen,
s nyári nap hevében leheletnyi pára.
Lelkem húrja rozsdás, s ha szól még,
mint régen, csak rossz etűd
egy elhangolt zongorára.

TŰZ, TŰZ

Lomot égetek a kertben.
Előbb csak füstöl, majd fellobban a láng.
Tikkad a fonnyadt fücsomó, ájul egy műanyag flakon,
gallyak pattognak tiltakozva, ég a régi szék;
néhány korhadrt rönk, karó, s már égig ér a láng,
s egy pörkölődő vezeték gyümölcsöt
barnít a kormos körtefán.

Közelebb lépek s bámulom a máglyát.
Szabad szikrák cikáznak szemgolyóm körül
vibrál az éj, árnyékom vöröset táncol a szomszéd ház falán;
Még közelebb, az égbolt már parázs,
a hőség átölel, de én megborzongok a forró katlan küszöbén...
idézve, sejtve, hogy mindez megtörtént már,
érezve, tudva, hogy volt már ilyen...
s egyszerre látom,
ahogy ugyanez a máglya öleli-dúlja
Alexandra híres könyvtárának poros tekercseit,
s festett madonnák szobrait Firenze főterén;

Még egy lépés, s remegve, olvadó
körmökkel emlékszem Husz János kínjára;
pattog a máglya, fojt a füst,
érezem saját húsomnak égett szagát,
könnyeznék, de párává vált szemem,
agyamban hallom Jean D'Arc sikolyát,
mígnem fülemet ököllel eltakarva sikítok én is;

tombol a tűz, dobszó dühöng,
a lángok elpattant, forró húrokként kapdosnak hajamba...
egyszerre kacagás hallik az irdatlan morajban,
én nevetek, én dalolok a poklok közepén -

Aztán hirtelen csend lesz,
s én kinyitom a szemem.
Arany szegélyű tunikám mocskos,
kezem égett hárfát szorongat görcsösen,
s lábaim alatt Róma üszkös,
füstölgő romjai.

HÓFORDULÓ

Eljött a hó s elmosta mind a színeket,
mi zöld volt, kék volt, az most kőfehér.
Beszél a szél, fagy suttog sápadt éneket,
s arcom redőit megfesti a dér.

Eljött hát újra, hamar hidegen,
s valahogy más ez, mint a többi volt,
váratlan vendég, márvány idegen,
vak csillagok közt megfagyott a Hold.

Valaki elment. Semmi tévedés,
érezem, örök lesz ez a pillanat.
Ily tél után már nem jön éledés.
Ez már a végső. Ez már így marad.

LÉGSZOMJ

Azt hiszem, soká már nem győzöm erővel
a versenyfutást a gyorsuló idővel...
Bamba évszakoknak változásait,
fáradt barátságok torzulásait,
a múltat, mely fojtón a torkomra nehezül,
a jövőt, amely már sápadtan menekül,
a gazembert, ki orvul feldúlta a rendet,
elcsalta a fényt és ellopta a csendet,
a testvért, ki évek óta idegen,
az anyát, ki csak azért sem eleven,
szétfolyt igéknek toldalékait,
régvult szerelmek hordalékait,
az új rokont, kit nem ismerhetek,
az új hazát, mit nem tisztelhetek,
az álmot, mely lassan atomokra bomlik,
hogy mit rakok reggel, estére leomlik,
azt, hogy olthatatlan légszomj gyötör éjjel,
s hogy mint takaróval alszom a veszéllyel,
azt, hogy hétről-hétre szűkül a világom,
míg rabságban tart a híres szabadságom,
s hogy már annyi mindent kellett eltemetni,
hogy egy kiskutyát sem vállalok szeretni...
Hogy kihunyok egyszer, mint korong az égen.
Így volt ez megírva valamikor régen?

ESŐRE VÁRVA

Hajnalok álmát csendben idézve,
jóslatok ízétől megigézve
színtelen arccal nézek az égre:
nem emlékeztem ily feketére.

Holdszínű rózsza porszagú kertben,
hajnali fényre szomjas a lelkem,
fulladó szívvel nézek előre,
vágyva egy csendes, tiszta esőre.

S rámtör az alkony tompa magánya,
arcomon égett csillagok álma,
bús szemeimben tegnapok árnya,
míg beborít az éjszaka szárnya.

Tudjuk az árat, értjük a múltat,
sercegő filmekken messze fakultat:
kell az eső továmosni a szennyet,
feltakarítani végre a mennyet.

ATLANTISZ MEZEIN

Belezuhanni a mélykék óceánba,
és nem törődni többé semmivel...
Alámerülni egy zajtalan világba,
süllyedni csak, szelíden tűnni el,

s visszahagyni mindent, a partot, a várost,
amely csupa nyüzsgés, élet és korom,
elfeledni rétet, illatos virágost,
gyermekajkú múltam, vad felnőttkorom.

Alásüllyedni a méla félhomályba,
mint valami síkos, tompa kábakő,
s beleolvadni a víz alatti tájba,
ahol minden békés, álmos, enyhítő...

Atlantisz mezein kagylócsokrot kötni,
s eljátszani ősi hajóhorgony vassal
én talán szeretnék... de mi lenne akkor
a többi holtra vált, sikító utassal?

BÚCSÚ

Itt hagyom akkor végleg e tájat,
késlekedésnek perce lejárt.
Megsiratom, mint pásztor a nyáját,
lepke a rózsát, szél a határt.

Két szemem bámul egy távoli pontot,
kutatva kiszáradt tengereket,
s könnyeim mossák a bús horizontot,
idézve tájakat, embereket.

Senki se vágyik messzire menni,
sárizú kényszer a számkivetés,
s hiába próbálnánk ellene tenni,
tenger a vágy, csak az érv a kevés.

Táska a vállon, tüske a szívben.
Nem segít itt zokogás, se a szó.
Úrhajónk lomhán lendül a Földről,
s hullani kezd a salakszínű hó.

TALÁN A HOLD...

Cipőm alól ma kiszédül a járda,
a térdeimben sincs már több erő,
szemem körül sikít egy mély barázda,
s arcomról lassan elfogy a jövő
S ma érzem, ahogy fogaim rohadnak
a hófehér, új tömések alatt
A régi álmok sorra elmaradnak
Mért, nem tudom...
Talán a Hold miatt

BOSSZÚ

Iszonyú lesz, ha majd egyszer
porcelán fogaival belém hasít egy cápa.
Ahogy átjárja testem a jeges iszonyat,
s vérem megfesti az óceán vizét,
remélem, lesz majd annyi lélekjelenlétem,
hogy utolsó erőmmel kinyomjam a szemét.

EMLÉK

Szemben velünk, az álmos délutánban
ott állt a tágas, büszke arcú ház.
Hús kődíszek a nyári napsugárban,
a palettákon fényes, cifra máz,

egy csipkefüggöny, fonva száz virágból,
s a vaskapu, mely kissé már fakó,
finom tanúk egy csendesebb világból.
Illett egymáshoz ház, s az ott lakó.

S amint e tágas, majdnem-kúriából
hozzánk szökött a halk zongoraszó,
regényes tájra repített a mából,
és semmiséggé törpült a való,

családom fürge, néma áhítattal
nyitott szélesre minden ablakot,
és eggyé válva már a pillanattal
hallgattuk mind az édes dallamot...

Húsz éve már. Az egykor csendes úton
ma nagybuszoknak hangja énekel,
otthonom magányos őszi éjszakákon,
s riasztó védi, ha nem vagyok közel.

S a forgalom unottan szétráz mindent,
házat, stukkót, s a szép emlékeket.
A hajdan itt lakók jórésze elment,
s nehéz idézni már a lényeket.

Lelkek bolyongnak felnőtt arcú fáknál,
ismerjük egymást, nem riasztanak,
s nem kell különbe megkopott hazánál,
itt bújok el, ha gondok bántanak.

S mikor a csendes, majdnem-kúriából
elérnek még a halvány szólamok,
ugyanúgy elvisznek még e vad világból.
S szélesre tárok minden ablakot.

TANÚHEGY

Sötétlő csúcsok közt feldereng a nappal.
Először sápadtan küzd a pillanattal,
aztán szétterül az álmodó hegyen,
hogy az éjszakából napvilág legyen.

Fáradt léptű vándor gyalogol a tájban.
Szomorún baktat a tűnődő homályban,
harmat fényű ágak hajolnak feléje,
s az ébredő lankák kutatják, kiféle.

Római légiós táborát feledve,
Sápadt, vak király a csúcsot keresve,
Macskaléptű betyár elszakadt gúnyában,
Búcsúzkodó költő, könnyes igazában,

eltévedt fiú, vagy munkatábor őre,
Megszökött fogoly, ki vánszorog előre,
Övé most a hegy, e tegnapok tanúja,
s elkíséri útján századok borúja.

ÁLOM

Az ajtó mellett ott egy barna lány,
ifjúi szépen, csillogó ruhában,
egy halk keringő szól a zongorán,
és áll a bál a mélyvörös szobában.

Vidám és úri mind, ki itt mulat,
a néma hölgyek ékesen forognak,
kart karba öltve párok inganak,
s a fényes függők csillagként ragyognak.

S a szép leány, kezében friss csokorral
derűsen biztat minden táncolót,
mellette kancsó, telve drága borral,
és fürge szolgál kínál kóstolót,

és ott egy szép huszár a gyertyafényben,
mentéje ívén díszes varratok,
csizmája, bajsza fényesítve szépen,
s a kardja, mint a holdfény, úgy ragyog.

A barna lány leül a zongorához,
s lecsendesül a mélyvörös szoba,
egy régi dallam hív, szorít magához,
és elrepít az érzés mámora,

csak hallgatom, míg megszűnnek a percek,
tán könnyeznék, ha lenne még miért,
a félhomály ölen szép, néma tercek,
a dal csitít s a gyertyaláng megért...

Hajnal sikolt, és szertefoszlik nyomban
dal, a tánc s a ringató remény.
S a nemrég zsúfolt, mélyvörös szalonban
nincs senki már. Csak én s a gyertyafény.

EGY RÉGI KÉP

Dédanyámnak barna, átható szemében
ott virágzik már egy elveszett jövő.
Hallja tán a rózsák hervadt énekében,
mit hoz majd a sors, a rákövetkező.

Dédanyámnak büszke, szigorú szemében
ott kísértnek mind az elmúlt századok,
harcos, hősi ősök vad csaták hevében,
lelkes, jó elődök, címerállatok.

Dédanyámnak fáradt, szomorú szemében
vágy helyett lemondó, felnőtt türelem.
Sejti tán, hogy hosszú, gazdag életében
jön majd büszke nász, de nem lesz szerelem.

Dédanyám tünődő, két fakó szemének
idegen ma már e zajló, vad jelen,
s jólesik talán a csendes, hű szívének,
hogy ma itt e verssel rá emlékezem.

Én, ki messze tájon, másik kontinensen
élem ezt az örült, újabb századot,
döbbenettel kérdem, mindez mit jelentsen.
S nem tudok már tűrni, ahogy ő tudott.

JÉGKORSZAK

Izzik a mennybolt, lobban a nyár,
tompul a város dallama már,
int a parázsló, lomha varázsló,
s léptei mentén ég a határ.

Szél melegíti a csillagokat,
vágy nehezíti a sóhajokat,
tikkad a rakpart, ájul az aszfalt,
pára takarja a csónakokat.

Fulladó fák közt fortyog a tó,
izzadó ajkakon ritkul a szó,
éget a katlan, perzsel a paplan,
fárad a csend, nem ereszt a való.

Olvad a föld és lángol az ég,
s néked e tenger tűz sem elég...
Jégízű szádon dermed az álom,
s zárt szívedet nem ereszti a jég.

OSZTÁLYTALÁLKOZÓ

Én elhittem, hogy él a régi álom,
s ha megjövök, majd itt leszel velem,
arcodban arcom újra megtalálom,
hogyan fordul még a vén történelem,

s hittem, ha meglátsz, benned is felébred
az elfelejtett, hajdanvolt idő,
szemet lesütve hátrálnak az évek,
hogyan visszafelé hull majd az eső,

s hogy ősz után majd rózsakönnyű nyár kél,
és mámoros tavaszba ér a nyár,
s derűs dalunk megint sodorja lágy szél,
mint utoljára, annyi éve már...

Elhittem azt, hogy tévednek a vének,
s ha szólítalak, még meghallod szavam.
Most bús szemedbe nézve észretérek,
belátva azt, hogy nem volt igazam.

ÉBREDÉS

Szemembe nézel hűvös indulattal,
te, aki elvetted tőlem a zenét,
hajad simítod lenge mozdulattal,
ujjaim hegyén még érzem a színét,
s nem értem, miért oly gyötrő eltemetni
azt, ami igazán nem volt sohasem,
de érzem, egyhamar nem fogom feledni,
amit elrabolt e majdnem szerelem.

HAZUDJ KARÁCSONYT

Hazudj karácsonyt, s énekelj nekem.
Ha távolba vágynék, mondd, hogy jössz velem.
S ne félj. Ha az álom-fények túl messze ragyognak,
egyedül vágok majd neki a titoknak.

ÜNNEP

Halk szavú hajnal lobban a parton,
alszik a város, az éltet adó,
illat a szélben, dallam a télben,
ring az öbölben a régi hajó.

Ömlik a hó, s én állok a mólón,
ajkamon olvad a hajnali fény,
fényes a csizmám, fényes az arcom,
oszlik az éjszaka, ring a remény.

Tiszta a fény és tiszta a reggel,
hópihe táncol a víz tetején,
angyalok szállnak kósza sereggel,
s nem veszik észre, hogy itt vagyok én.

Ünnep a tájon, ünnep a szívben.
Boldog a lélek, mely csendre talál.
Régi az ég és égi a béke.
Szent ez az Élet és szent a Halál.

DECEMBER

Már nem kutatlak gyűrött fotókon,
vagy éjféli temetők havas útvesztőiben.
Értem, hogy szemeid kékjét
ezentúl a májusi égen kell keresnem,
nem lehunyt pilláid függönye mögött.
Érzem, velem vagy, mikor éjszakánként átvágok
a Parkon, s számíthatok Rád minden repülésnél.
Tudom, hogy néha eljössz álmaimban,
és olyankor szép az ébredés.
Csak azokat a régi karácsonyokat
tudnám már feledni...

ÚJÉV

A taps kitör, s a díszes bálteremben
még ott vibrál az új szimfónia,
a fény betűz, otthonra lel szívemben,
s a lelkem mélyén zeng az ária.

Mert véget ért, mert mindörökre elmúlt
a régi, szennyes, elhasznált idő,
s eljött az új, elért egy tiszta kezdet,
a Holnap ez, a rég várt frissítő.

Ingem fehér, s az új kötet kezemben
még ropogós, még nyomdaillatú,
s ma elhiszem, az új kottafüzetben
víg lesz az új dal, és nem szomorú.

Lábunk előtt a hó még feltöretlen,
a festő állványán mélyfehér a vászon,
s ma elhiszem, hogy mégsem lehetetlen,
tán menni fog, tán túljutunk a gyászon,

s bár jól tudom, bolondság lenne hinni
egy jövőben, hol nem kell többé félni,
ma itt e pompás, új szimfónia.
A Holnap ez. Nem tudok nem remélni.

AZ ÚT VÉGÉN

Fehér lovam megtorpan,
s reszketve felnyerít a vadon peremén.
Leszállok róla, és elengedem.
Sötét az éj, fátylas a hold, s valahol az
acélkék bokrok rejtekén bagoly sikolt a farkasokra.
Nem félek, hisz ennek így kell lennie.
Befogad és átölel az erdő.
Sikamlós inda-kígyók simítják csizmám,
mocsár szagú lidércek sóhajtanak nyakamba,
a léptem mégsem bizonytalan. Tudják,
dolgom van itt, várták jöttömet.

Feljön a hold, s most ezüst a táj,
mint kardom pengéjén az acél.
És ott a kastély, csakúgy, mint álmaimban.
A kék torony, az ódon várkapu, a nagy, mohos kövek.
Az erkély karcsú kőszobrait illat takarja most,
és félhomály. A tágas terasz már virágmező,
hol puha borostyán szőnyeg
fogja fel lépteim zaját.
Teremről-teremre,
csarnokból-csarnokba érek,
minden ismerős, mintha már jártam volna itt...
Öröm villan belém és boldog izgalom,
árnyékom hűvös és nyúlánk,
mint márvány oszlopok...
Szobáról szobára,
teremről teremre jutva vaksi,
arany szegélyű tükrök s nehéz függönyök között,
gyorsuló léptekkel haladva egyre feljebb,
feljebb, faragott korlátok s kongó lépcsőfokok tetején;
itt egy folyosó, egy csigalépcső,

feljebb és feljebb boldog sebesen,
az utolsó forduló, s végül ott az ajtó,
igen, ez is épp ilyen volt álmaimban,
s mögötte ott az álomszagú, kicsiny szoba,
ahol már száz esztendő
óta a csókomra vár
az a másik...

Lenyomom a kilincset,
s már benn is vagyok.
Holdfény tűz be a nyitott ablakon,
s szelíd szellő lenget lehellet fátylakat.
Az ágy üres...
Elkéstem ezzel is.

A toronyablakból lenézek a tájra.
A vége láthatatlan, kékellő rengeteg innét fentről
csak gyönyörű, s egy kicsit sem félelmetes.
Az éj varázs, köröttem bódító virágok illatoznak.
Látom a ragyogó teliholdat, amint
az ezüst szegélyű felhők gyűrűjében
eltűnik, majd előbukik újra.

Jó, akkor hát nincs itt az a
másik, de ettől még nem leszek szomorú.
Úgy látszik, néha már az is elegendő,
ha valahová hazaérkezhet az ember.

NYOMOK AZ ÓCEÁNBAN

Fehér tajték,
nedves homok a lábujjak között
Holdfény a hűvös hullámok hegyén
Lakatlan, tornyos csigaház,
illanó halak lábnyoma
Sóvirág sóvárog hajóroncs horgonyán
A szikrázó kagylók talán csiszolt üvegdarabkák
Atlantisz ledőlt katedrálisának rózsablakából...
Nyomok az óceánban.

IDEGENVEZETÉS

Tekintsenek ki most az ablakon!
Kicsinyke bolygó az, mi elmarad,
két része víz, a többi fájdalom,
és szinte minden rossz úton halad.
Ne tévesszen meg kint a csillogás,
a zöld, a kék, s az élet színei,
mi ránk ragyog, csak kába látomás.
Egy bús planéta végső évei...

Ott balra lent, a rőt hegláncokon
jól látható egy hosszú, szürke fal.
Ők elhitték, hogy túl a harcokon
az oltalmában zenghet majd a dal.
S kicsit tovább, a homokszőnyegen
megépült néhány büszke piramis.
Nem érthették, hogy túl az éveken
az örök béke álma mind hamis.

S a városok... Az egyik túl merész,
az égbe nyújtja karcsú tornyait,
a másik lent egy mocsár tetején
karókra bízza súlyos álmait...
S a lent lakók, miként a tört virág,
majd nyomtalan és gyorsan tűnnek el,
míg emlék lesz e bús, barbár világ...
Egy gyors fotót azért megérdemel.

TARTALOM

Maradj	5
Éjszakai repülés.....	6
Szigetek	7
Szafari.....	8
Toronyház.....	10
A világ tetején	11
A jóshelyen.....	12
A hegytetőn	13
Nagyvárosi paletta.....	14
Május éji árulás	15
Éj a múzeumban	16
Frusztráció	17
Óriások nyomában	18
Aggodalom	19
Gyilkos szerelem	20
Hiányzol	21
Egy nyárra még	22
Még sejtelek	23
Egyetlen szavad.....	24
Éjjel a Parkban	25
Úrszonett	26
Mars.....	26
Sivatag	27
Százötven dal a szerelemről.....	28
Kékszakáll	29
Szakítás.....	30
Ne kérd	30
A könyvtárban	31
Talány	32
A Nagy Falon	33
Préda.....	34
A béke utolsó éjszakája	35

Szeptember	36
1797	37
Hold piramis	38
Egyiptomért	39
Tánc a viharban	40
Matador	41
Ne hagyjuk el	42
Kasszandra	43
A gyáva.....	44
A bölcs.....	45
New York.....	46
Horizont.....	47
Hét kérdés.....	48
Altató	49
Indulás előtt.....	50
Kelet felé	51
Fecskeraj.....	52
Az eltékozolt fiú hazatérése	52
Hajdani háborúk múzeuma	53
Családfakutatás	54
Vége.....	55
Adj időt.....	55
Tűz, tűz.....	56
Hóforduló	57
Légszomj	58
Esőre várva.....	59
Atlantisz mezein	60
Búcsú.....	61
Talán a hold	62
Bosszú	62
Emlék.....	63
Tanúhegy	64
Álom.....	65
Egy régi kép	66
Jégkorszak	67

Osztálytalálkozó	68
Ébredés	69
Hazudj karácsonyt.....	69
Ünnep	70
December	71
Újév	72
Az út végén.....	73
Nyomok az óceánban	75
Idegenvezetés	76

Készült a Szinkron Press Kft. digitális nyomdaüzemében
Felelős vezető: Szabó Imre